

روزنه

روایت نیویورک تایمز از استعفای عجیب حریری

● روزنامه نیویورک‌تایمز در گزارشی با پرداختن به ماجرای پشت پرده استعفای نخست‌وزیر لبنان نوشت: استعفای عجیب سعد حریری بخشی از تلاش جاه‌طلبانه ولیعهد سعودی برای تکان‌دادن ساختار قدرت در منطقه و مقابله با رقیب عربستان، یعنی ایران بود. به گزارش ایسنا، این روزنامه نوشت: نخست‌وزیر لبنان که متحد قدیمی سعودی‌ها به‌شمار می‌آید، ماه گذشته با تصور اینکه قرار است با محمد بن‌سلمان، ولیعهد عربستان، در صحر اردو بزند، به ریاض سفر کرد؛ اما در مقابل از تلفن شخصی‌اش محروم و از محافظانش جدا شد و به او از سوی مقامات سعودی اهانت شد. او سپس یک متن استعفا دریافت کرد و مجبور شد آن را در یک شبکه تلویزیونی سعودی قرائت کند. به نظر می‌آید این دلیل واقعی فراخوانده‌شدن سعد حریری به ریاض، پایتخت عربستان، بوده است؛ استعفا تحت فشار سعودی‌ها و سرزنش‌کردن ایران برای وضعیته منطقه، به‌گونه‌ای که یک کارمند به نظر می‌آمد تا رهبر یک کشور مستقل. حریری حتی پیش از قرائت استعفانامه‌اش اجازه نیافت به خانه‌ای که در عربستان دارد، برود و مجبور شد از نگهبانان بخواهد برایش از خانه کت‌وشلوار بیاورند. طبق این گزارش، این حقیقت پشت پرده استعفای عجیب حریری در عربستان سعودی بوده است که از سوی شماری از مقامات غربی، لبنانی و منطقه‌ای و کسانی که با او در تماس هستند، فاش شد. این روزنامه آمریکایی در ادامه گزارش خود به انتشار جزئیات دیگری از اتفاقات روزهای پیش از استعفای نخست‌وزیر لبنان پرداخت و نوشت: آقای حریری روز سوم نوامبر با علی‌اکبر ولایتی، یک مقام ارشد ایرانی، دیدار و از همکاری ایران با لبنان قدردانی کرد. احتمالاً همین مسئله کاسه صبر سعودی‌ها را لبریز کرد. مقامات لبنانی ساعات بیین ورود حریری به ریاض و اعلام استعفایش را جعبه‌ای سیاه می‌نامند و مایل نیستند نخست‌وزیر را برای ارائه جزئیات تحت فشار قرار دهند. وقتی یکی از آنها از حریری دراین‌باره سؤال می‌پرسد، او تنها به فکر زمین نگاه کرده و می‌گوید: بدتر از آن چیزی بود که فکر می‌کنید. مقامات لبنانی و دیپلمات‌های غربی و عربی می‌گویند محمد بن‌سلمان او را با یک وظیفه به خانه فرستاد: حزب‌الله را ملزم به خروج ره‌هایش از یمن کند. به گفته این مقامات دیپلمات، درخواست ولیعهد عربستان ثابت کرد حریری به‌خوبی از اوضاع یمن، حزب‌الله و نقش ایران مطلع نیست.

بهار محبی: روزگاری راجر فیشر، استاد حقوق دانشگاه هاروارد، گفته بود که باید کدهای هسته‌ای را در داخل یک کیسول قرار داده و کیسول را در سینه یکی از مشاوران ریاست‌جمهوری کار گذاشت؛ کسی که همیشه یک جاقوی قضایی با خود دارد تا اگر روزی رئیس‌جمهور آمریکا (جورج بوش) تصمیم گرفت میلیون‌ها نفر را هزاران کیلومتر دور از خاک ایالات متحده با بمب هسته‌ای هدف قرار دهد، مجبور باشد ابتدا یک بی‌گناه را با دستان خود بکشد. چندی پیش برای نخستین‌بار در ۴۱ سال گذشته، کمیته روابط خارجی کنگره نشستنی را برگزار کرد تا بررسی کند که چه کسی این اختیار قانونی را دارد که دستور استفاده از تسلیحات نظامی را صادر کند. آنچه که نمایندگان کنگره در این نشست تصویب کردند این بود: هیچ‌کسی، حتی فرمانده کل قوا نیز اجازه دستور فرمان آتش تسلیحات هسته‌ای را ندارد؛ نتیجه‌ای که بسیاری را شگفت‌زده کرد. البته کشف دوباره مفروضاتی که سال‌ها در سیاست خارجی آمریکا خاک خورده‌اند، رسمی است که از زمان پیروزی دونالد ترامپ در انتخابات سال گذشته آمریکا باب شده است.

اد ماریکی، نماینده دموکرات ماساچوست که سال گذشته طرحی را ارائه کرده بود که اختیارات ریاست‌جمهوری برای صدور فرمان حمله هسته‌ای بدون اعلام به کنگره را محدود می‌کرد، گفته است: «فکر می‌کنم که ما نباید برای نظارت‌کردن بر رئیس‌جمهور در این مسئله به ژنرال‌ها اعتماد کنیم. ما باید قوانین و پروتکل‌هایی را در نظر بگیریم تا کسی نتواند بدون اطلاع از نمایندگان مردم آمریکا و به نمایندگی از آنان دست به حمله هسته‌ای بزند. هیچ انسانی نباید این قدرت را داشته باشد».

کارشناسانی که پیش از سان‌تورها در نشست کمیته روابط خارجی کنگره صحبت کردند معتقد بودند که ترامپ نمی‌تواند به همان راحتی که هر روز و ساعت توییت می‌کند، دستور حمله هسته‌ای بدهد؛ اما تقریباً همگی آنان اتفاق نظر داشتند که رئیس‌جمهور آمریکا به‌لحاظ قانونی اختیار اجرایی استفاده از تسلیحات هسته‌ای را دارد. این اختیار رئیس‌جمهور فقط برآمده از ماده دوم قانون اساسی آمریکا نیست. این اختیار برگرفته از ضرورت دوران جنگ سرد است؛ زمانی که ایالات متحده نیاز داشت تا به حملات احتمالی هسته‌ای اتحاد جماهیر شوروی در سریع‌ترین زمان ممکن پاسخ دهد. در همین زمان بود که مقام‌های آمریکایی نتیجه‌گیری کردند که نوع برخورد بر تسلیحات هسته‌ای باید متفاوت از دیگر تسلیحات

نظامی بوده و تحت کنترل غیرنظامیان باشد.

به اعتقاد ناظران، اکنون قرارگرفتن کدهای هسته‌ای در اختیار رئیس‌جمهور به این معنی نیست که او می‌تواند با فشردن یک دکمه با فراخواندن یک فرمانده نظامی، ارتش به‌طور خودکار از دستور او پیروی کند.

در اینجا مسئله اختیارات شخص دونالد ترامپ نیست، بلکه پرسش اساسی این است که رئیس‌جمهوری فعلی ایالات متحده تا چه حد بر زرادخانه‌های هسته‌ای این کشور کنترل دارد، در آن هم وقتی که هزارگاهی در توییتر، رهبر کره‌شمالی را به آتش و خشم تهدید می‌کند. کریس مورفی، سناتور دموکرات ایالات متحده، می‌گوید: «آنچه ما را نگران می‌کند، بی‌ثباتی و اظهارات خشن رئیس‌جمهوری آمریکاست که فرایند تصمیم‌گیری‌هایش بسیار هیجانی است. این شرایط ما را نگران کرده که مبادا در اقدامی علیه منافع ملی آمریکا دست به یک حمله هسته‌ای بزند».

پیتر فیور، استاد علوم سیاسی دانشگاه دوک آمریکا، با تمایز قائل‌شدن میان «سناریوهای مطرح‌شده از طرف ارتش» و «سناریوهای مطرح‌شده هیجانی است. این شرایط ما را نگران کرده که مبادا در اقدامی علیه منافع ملی آمریکا دست به یک حمله هسته‌ای بزند».

آیا رئیس‌جمهوری آمریکا می‌تواند دستور حمله نظامی بدهد؟

ترامپ چوب جادویی ندارد

غیرمتعارف رئیس‌جمهور روزی گفت که «عصبانی است و می‌خواهد کاری انجام دهد»، باید پیش از اجرائی‌شدن چنین تصمیمی به پرسش‌های بی‌شماری پاسخ داده شود؛ پرسش‌هایی درباره علل و عواملی که باعث شده تا تصمیم بگیرد دست به یک حمله هسته‌ای بزند.

پایگاه آمریکایی خبری- تحلیلی وکس به مناسبت برگزاری نشست کمیته روابط خارجی کنگره برای بررسی اختیارات هسته‌ای رئیس‌جمهوری پس از چهار دهه، مصاحبه‌ای با پیتر فیور داشته که در ادامه می‌خوانیم.

۴ اجازه بدهید با یک سؤال ساده، اما مهم آغاز کنم: آیا رئیس‌جمهور می‌تواند یک‌جانبه به یک حمله هسته‌ای دست بزند؟

خیر. رئیس‌جمهور به افرادی نیاز دارد که چنین فرمانی را اجرا کنند. بنابراین او نمی‌تواند با فشردن یک دکمه، موشک‌های هسته‌ای را به‌طور خودکار به پرواز درآورد، اما باید بپذیریم که او قدرت قانونی و سیاسی این را دارد که دستور چنین حمله‌ای را صادر کند؛ یعنی او می‌تواند دستور دهد که افرادی گام‌های را بردارند که نتیجه‌اش حمله هسته‌ای باشد. این نظامی است که ما درحال‌حاضر داریم.

۴ پس هیچ چوب جادویی‌ای وجود ندارد که رئیس‌جمهوری بتواند با استفاده از آن، ما را به جنگی هسته‌ای بکشاند. باین‌حال، من تلاش دارم شرایطی را تصور کنم که ممکن است رئیس‌جمهوری چنین دستوری را صادر کند.

خب، دو سناریو مطرح است؛ یکی اینکه رئیس‌جمهور نیمه‌شب‌یی از خواب بیدار شود و بگوید که ۳۰ دقیقه یا کمتر وقت دارد تا برای درگیرشدن در یک جنگ احتمالی تصمیم بگیرد، چراکه مردم ایالات‌متحده در خطرند، یا دست‌کم این احتمال وجود دارد که در خطر باشند؛ این بدان معنی است که حداقل صدها نفر که در نهادهای امنیتی مشغول به کار هستند و تحولات جهان را رصد می‌کنند و پروتکل‌های مختلفی را پشت‌سر گذاشته‌اند، درباره اتفاقاتی که افتاده به نتیجه مشخصی رسیده‌اند و این نتایج را در اختیار رئیس‌جمهور قرار داده‌اند. دراین‌شرایط، ارتش به‌گونه‌ای طراحی شده که قادر است در زمانی نسبتاً اندک، دستور رئیس‌جمهوری را اجرا کند. در این زمان، رئیس‌جمهور تنها کسی است که (در صورت زنده‌بودن) می‌تواند دستور حمله هسته‌ای را صادر کند.

سناریوی دیگر (که بیشترین نگرانی را ایجاد کرده) این است که رئیس‌جمهور فرماندهان نظامی را نیمه‌شب از خواب بیدار کند و بگوید: «هی! تصمیم گرفتم که یک حمله هسته‌ای انجام بدهم». اینجا دیگر چنین شرایطی زنگ

خطر را برای نظامیان به صدا درمی‌آورد. این سؤال مطرح می‌شود که «اینجا چه خبر است؟» فرماندهان نظامی از خود می‌پرسند که چرا باید چنین کاری انجام دهند. در اینجا‌ست که کسان دیگری، به غیر از رئیس‌جمهوری، باید دستور حمله هسته‌ای را تأیید کرده و به این نتیجه برسند که این تصمیم درستی است.

۴ خب، اینن تا حدی

امیدوارکننده است. اما شما معتقدید حتی در سناریوی دوم تنها چیزی که ممکن است جلوی حمله هسته‌ای احتمالی را بگیرد، تعدادی سرباز است که تصمیم می‌گیرند از فرمان رئیس‌جمهور سرپیچی کنند.

مسئله این است که آنها آموزش دیده‌اند تا از دستورهای غیرقانونی سرپیچی کنند. اگر رئیس‌جمهور دستور آماده‌باش بدهد و آنها واقعا احساس خطر داشته باشند، تبعیت از فرمان حمله رئیس‌جمهور، یک پیش‌فرض قانونی دارد. اما اگر نیمه‌شب‌یی رئیس‌جمهور آنها را از خواب بیدار کند و بدون هیچ پیش‌زمینه، بحران یا اعلام خطری دستور حمله هسته‌ای را صادر کند، پیش‌فرضی مبنی بر قانونی‌بودن این دستور وجود ندارد. چنین اقدامی تردیده‌ای جدی ایجاد می‌کند.

۴ هنوز هم تأکید دارد که اگر دستور غیرقانونی حمله هسته‌ای صادر شد، ما باید به قضاوت درست تعدادی ژنرال برای توقف چنین حمله‌ای متکی باشیم؟

اساساً بله. آنچه شما نادیده می‌گیرید این است که فرایند انجام چنین کاری زنگ خطرهای بسیاری را در

جهان

تشکیلات نظامی و دولتی به صدا درمی‌آورد، بنابراین رئیس کارکنان کاخ سفید، مشاور امنیت ملی، رئیس ستاد مشترک همگی خواهند پرسید که «چه خبر شده است؟» یا «چه شده که چنین دستور دیوانه‌واری صادر شده است؟»

اگر آنها اطلاعات موثقی دریافت کنند مبنی بر اینکه خطر حمله نظامی خارجی آمریکا را تهدید می‌کند، که واقعا ممکن است اتفاق بیفتد، انتظار دارند که دستور اجرا شود. اما اگر هیچ‌کس دقیقاً نداند که چه اتفاقی در حال وقوع است، احتمالاً روند اجرائی‌شدن دستور را متوقف می‌کنند.

۴ همان‌طور که می‌دانید عده‌ای از سناتورها به‌دنبال محدود کردن اختیارات رئیس‌جمهوری برای انجام حملات هسته‌ای هستند، به نظر شما، آیا این ایده خوبی است؟
به‌نظم بررسی فرماندهی و کنترل تسلیحات هسته‌ای عاقلانه است. به‌نظم زمان تجدیدنظر فرا رسیده است. امروز دیگر تهدیدها متفاوت است؛ تهدیدها حتی از جنس تهدیدهای هفت‌سال پیش هم نیست؛ مثلاً حالا حرف از حملات سایبری است. اما در پاسخ مستقیم‌تر به پرسش شما باید بگویم که نباید مطمئن بود که اصلاحات قانونی می‌تواند کافی باشد، چراکه احتمالاً کارآمد نخواهند بود و اینکه ممکن است چنین قوانینی در آینده نتایج ناخواسته‌ای به‌دنبال داشته باشد که همین امروز باید به آنها فکر کرد.

۴ چرا اقدامات قانونی کارساز نمی‌افتد و تلاش برای محدودیت‌کردن اختیارات رئیس‌جمهور در صدور حمله هسته‌ای چه عواقبی می‌تواند داشته باشد؟

فکر نمی‌کنم که کنگره قصد داشته باشد طرحی را تصویب کند که براساس آن، رئیس‌جمهور برای صدور فرمان حمله هسته‌ای به رای کنگره نیاز داشته باشد؛ کنگره در زمان جنگ سرد این کار را نکرد و بعید می‌دانم که حالا هم چنین قصدی داشته باشد. دوم، تردیده‌ای زیادی وجود دارد که کنگره بتواند در بزن‌گاه‌های حساس درباره چنین مسئله‌ای تصمیم‌گیری کند. همچنین قانون محدودیت اختیارات رئیس‌جمهور بسیار محتاطانه نوشته می‌شود و چنین قوانینی در زمان بحران به کار نمی‌آیند. در شرایط اضطرار قانون اجرا نمی‌شود.

۴ شما هیچ ایده و پیشنهادی دارید که بتوان راهکارهای قانونی برای حل این مسئله پیدا کرد؟

چندین ایده وجود دارد که ارزش بررسی را دارند. فکر می‌کنم در برخی موارد آنها باید تأکید کرد که رئیس‌جمهور ملزم است پیش از صدور هرگونه دستوری باید با تیم امنیت ملی خود مشورت کند. فکر می‌کنم همین حالا هم این رویه وجود دارد اما تأکید بر چنین فرایندی محکم‌کاری است و صدمه‌ای به کسی نمی‌زند. یک نکته را فراموش نکنید هر سخت‌افزاری برای درست کارکردن نیاز به نرم‌افزارهای مناسب دارد. در در اینجا اگر تشکیلات را سخت‌افزار در نظر بگیرید، نرم‌افزارها قواعد و رویه‌های قانونی هستند و این رویه‌های قانونی نیز ازسوی عوامل انسانی اجرا می‌شوند؛ پس رفتار حرفه‌ای فرماندهان ارش و تیم مشاوران رئیس‌جمهور همواره نکته‌ای حیاتی از این تصویر خواهد بود.

۴ آیا مطمئن هستید که ساختارها، نظام‌ها و پروتکل‌هایی که هم‌اکنون وجود دارند برای جلوگیری از یک درگیری هسته‌ای اتفاقی یا گسترش غیرمسئولانه تسلیحات هسته‌ای کافی است؟

فکر می‌کنم نظام‌ها نسبتاً خوب هستند اما هیچ نظامی آن‌قدر خوب و بی‌نقص نیست که در طول حکومتش نیازمند اصلاح و بازبینی نباشد و فکر می‌کنم به‌دلایلی که در همین مصاحبه ذکر شد، زمان یک بازبینی اساسی دراین‌باره فرا رسیده است. باید بپذیریم نگرانی جدی وجود دارد و ما باید با دقت بیشتری این مسئله را بررسی کنیم.

از طرف دیگر من هشدارهای کارشناسان و متخصصان درباره احتمال وقوع یک درگیری هسته‌ای اتفاقی یا گسترش غیرمسئولانه تسلیحات هسته‌ای را با دقت بسیاری دنبال کرده‌ام و فکر می‌کنم برخی تحلیل‌ها نتیجه خط مبحت است. آنها توضیح می‌دهند که سیستم در زمان بحران چطور کار می‌کند و بعد توضیح می‌دهند که همین سیستم در برخورد با دستور نیمه‌شب رئیس‌جمهور برای یک حمله نامنتظره شبانه چگونه کار خواهد کرد که البته نادرست است. همین سیستم امروز هم در برابر دستور غیرمنتظره و بدون هشدار قبلی رئیس‌جمهور برای حمله هسته‌ای مقاومت خواهد کرد. به همین‌خاطر فکر می‌کنم که نگرانی‌های شدید دراین‌باره کمی غلوآمیز است.

۴ پس ما نباید نگران روزی باشیم که دونالد ترامپ (پس از یک جنگ لفظی مثلاً با رهبر کره‌شمالی) دستور حمله هسته‌ای بدهد؟
این نگرانی مشروع است و من نمی‌خواهم که این نگرانی را از اساس رد کنم اما دست‌اندازهای زیادی برای اجرائی‌شدن چنین دستوری وجود دارد؛ بسیار بیشتر از آنچه مردم فکر می‌کنند. همچنین گرچه تشکیلات و نظام موجود نیاز به بازبینی‌های جدی دارد اما من به خانواده‌ام توصیه نمی‌کنم برای مواجه‌شدن با یک زمستان هسته‌ای به‌دنبال ذخیره آب و غذاهای کنسروی باشند.

خبر

ارتش سوریه به مرزهای اسرائیل و لبنان رسید

● نیروهای ارتش سوریه به آخرین بخشی نفوذ کردند که همچنان تحت تصرف نیروهای مخالف سوری در نزدیکی یک منطقه مرزی استراتژیک با اسرائیل و لبنان است. به گزارش ایسنا، به نقل از خبرگزاری رویترز، مخالفان سوری اعلام کردند نیروهای ارتش سوریه در شرق و جنوب منطقه بیت‌جن که تحت تصرف مخالفان است، پیشروی‌هایی داشته‌اند. این پیشروی‌های ارتش سوریه همراه با حملات هوایی شدید و حملات توپخانه‌ای صورت گرفته است. حمله اصلی از حدود دو ماه قبل با هدف کنترل این منطقه آغاز شد. ارتش سوریه اعلام کرد منطقه مغرالمیر در دامنه‌های جبل‌الشیخ را با پیشروی نیروهای ارتش به سمت بیت‌جن محاصره کرده است. رویترز گزارش داد این منطقه آخرین مقر باقی‌مانده در دست گروه‌های مخالف در منطقه واقع در جنوب غرب دمشق است که به آن غوطه غربی گفته می‌شود. نیروهای دولت سوریه سال گذشته پس از درگیری‌های شدید با مخالفان این منطقه را تحت کنترل خود درآوردند.

مخالفت سوریه، روسیه و چین با قطع نامه علیه دولت میانمار

● مجمع عمومی سازمان ملل متحد از دولت میانمار خواسته است به کارزار نظامی علیه اقلیت مسلمان در آن کشور پایان دهد. ۱۲۲ عضو سازمان ملل به قطع‌نامه ارائه‌شده در این زمینه رای مثبت داده‌اند و چند کشور، از جمله روسیه، چین و سوریه نیز با آن مخالفت کرده‌اند. به گزارش دویچه‌وله، پیش‌نویس قطع‌نامه را «سازمان همکاری اسلامی» به اعضای سازمان ملل ارائه کرده بود. در این قطع‌نامه از دولت میانمار خواسته شده تا اجازه دهد امدادگران و کمک‌های انسان‌دوستانه به اقلیت روهینگیا برسند، بازگشت امن پناه‌جویانی را که از کشور گریخته‌اند، فراهم و به این اقلیت حق شهروندی اعطا کند. قطع‌نامه «سازمان همکاری اسلامی» از آئتونیو گوتشز، دبیرکل سازمان ملل، نیز خواسته است برای میانمار یک نماینده ویژه انتخاب کند. ۱۲۲ عضو از شرکت‌کنندگان در رای‌گیری سازمان ملل به قطع‌نامه رای «آری» دادند. ۲۴ عضو رای ممتنع دادند و ۱۰ کشور نیز با آن مخالفت کردند. علاوه بر میانمار کشورهای روسیه، چین، سوریه، بلاروس و ویتنام از مخالفان قطع‌نامه بودند. این قطع‌نامه در حالی ارائه شده که دولت میانمار به‌تازگی با بازگشت پناه‌جویان روهینگیا به محل سکونت خود موافقت کرده است. هرچند خبرگزاری آسوشیتدپرس، سوم دی ماه، در گزارشی گفته بود با وجود موانع بسیار زیاد و نشانه‌های بسیار اندک از حسن‌نیت، شمار کمی باور دارند این بازگشت ممکن خواهد شد. میانمار اعلام کرده بازگشت پناه‌جویان ساکن اردوگاه‌های بنگلادش به خانه‌های خود در میانمار، داوطلبانه صورت می‌گیرد. از سوی دیگر گزارش‌ها حاکی است بسیاری از پناه‌جویانی که به بنگلادش گریخته‌اند، از آنچه ممکن است در راه بازگشت احتمالی بر آنها بگذرد، بی‌بناک هستند. برآوردها نشان می‌دهد که دست‌کم ۶۵۰ هزار نفر از اقلیت روهینگایی ساکن میانمار در ماه‌های گذشته و با افزایش خشونت‌ها در آن کشور، آواره شده و به بنگلادش پناه برده‌اند. سازمان‌ها و ناظران حقوق بشر، نیروهای ارتش میانمار را به اقداماتی مانند تجاوز گروهی نیز متهم کرده‌اند. آنگ سان سوچی، رئیس‌دولت میانمار و برنده جایزه نوبل صلح، با انتقادهای زیادی در مورد رویکرد و اداره شرایط روهیه‌روست، درعین‌حال خانم سوچی می‌گوید دولت او نگران بررسی‌های دقیق و موشفافانه در مورد وقایع نیست و می‌خواهد مطمئن باشد که اتهام‌ها «بر پایه شواهد و مدارک خلل‌ناپذیر وارد شده است».

دعوت به اعتصاب سراسری در سلیمانیه

● اعتراض‌های خشونت‌آمیز استان سلیمانیه و مناطق شرق و جنوب‌اقلیم را که تحت نفوذ حزب اتحاد ملی است، فرا گرفته است. اعتراض‌کنندگان خواهان برکناری دولت اقلیم هستند. دولت با تشدید بحران و در پی اقدامات تنبیهی کرده‌ای از سوی بغداد پس از برگزاری همه‌پرسی استقلال اقلیم کردستان، در پرداخت حقوق‌ها ناتوان است. به گزارش ایسنا، به‌نقل از روزنامه الحیات، فعالان و سازمان‌های حقوقی منطقه کریمیان از توابع سلیمانیه از کارمندان دولت خواستند به خاطر سرکوب اعتراض‌ها توسل مقامات امنیتی اعصاب کنند. همچنین احتمال می‌رود خروج حزب اتحاد اسلامی منجر به فروپاشی کامل دولت اقلیم کردستان شود. این حزب چهارمین حزب بزرگ سیاسی در اقلیم کردستان است و ۱۰ کرسی پارلمان و دو وزارتخانه را پس از خروج جنبش تغییر از دولت اقلیم در اختیار دارد. در همین حال، شبکه کردی روداو گزارش داد که نیچوران بارزانی، نخست‌وزیر اقلیم کردستان پیامی برای حیدر العبادی، نخست‌وزیر عراق فرستاده و در آن اعلام کرده که نمی‌شود از طریق کنفرانس‌های خبری جواب یکدیگر را بدهیم و در پایان کار، باید مشکلات کنونی از طریق مذاکرات حل شود.